

[Per Hækkerup.]

i Danmark skal ingen være i tvivl om; den skal det ikke skorte på.

For det tredje vil jeg gerne understrege, at vi må ønske og lægge vægt på, at et større Europa må blive åbent udadtil. Det må gælde i forholdet til Østeuropa, hvor de senere års udvikling har medført tilnærmelser imellem de vest- og østeuropæiske lande; det har vi været enige om i både EFTA-landene og fællesmarkedslandene, og det må efter min opfattelse være en klar politik også for et udvidet fællesskab at fortsætte tendensen til at skabe nærmere forhold til de østeuropæiske lande og dermed styrke afspændingspolitikken i Europa.

Men denne åbenhed udadtil må for det andet også gælde over for udviklingslandene. Det er jo rigtigt, at fællesmarkedslandene i kraft af deres beslutninger og i kraft af fællesmarkedstraktaten, eller en protokol til den, har etableret særlige forhold til visse af udviklingslandene. Jeg vil tro, det må være en fast dansk linje — og jeg vil også tro en fast nordisk og britisk linje — i et sådant større fællesskab, at det, vi hidtil er gået ind for i samarbejdet med udviklingslandene — nemlig at de tilbud, der gives fra den industrielle verden, må stå åbne for alle udviklingslande uden diskrimination — må vi også forsvare inden for De europæiske Fællesskaber. Vi vil ikke være med til — hvad man heller ikke med rette kan beskyldte det nuværende fællesmarked for — at gå ind i en klub af rige nationer, der lukker sig af udadtil. Vi vil tværtimod mene, at den omstændighed, at denne klub af rige nationer i kraft af sit udvidede samarbejde bliver endnu rigere, medfører en klar forpligtelse for os til at forøge vore bestræbelser for at hjælpe udviklingslandene til en hurtigere fremgang i deres egen økonomi og levestandard og dermed til bedre livsmuligheder for deres befolkninger.

Til sidst det spørgsmål: hvor hurtigt kan vi nu håbe på, regne med eller frygte — alt efter hvordan vores temperament er — at denne udvikling kommer til at forløbe? Ja,

det kan naturligvis ingen vide. Men jeg er enig i den vurdering, at det nok er klogt at regne med, at der vil gå nogle år, og det er sikkert også klogt at erindre sig, at det, vi nu, håber jeg da, beslutter os til, er en genoptagelse af forhandlinger, som i løbet af nogen tid, måske nogle år, fører frem til, at der her i denne sal skal træffes en beslutning. Hvis forhandlingsperioden og ratifikationsperioden bliver så lang, vil mangt og meget i løbet af disse år kunne være ændret og vil kunne påvirke den endelige stilling, som nogle, der måske i dag tøver ved at gå ind i Det europæiske økonomiske Fællesskab, ellers ville tage. Jeg tror, man skal betragte det, der nu sker ved vor genoptagelse af forhandlingerne, som vort forsøg på at komme med i og påvirke en dynamisk udvikling, som givetvis vil føre til, at det samfund, der skal indtræde i løbet af 2 eller 3 år i De europæiske Fællesskaber, på adskillige områder vil stå over for andre problemer end i dag og forhåbentlig også på adskillige områder være endnu bedre stillet, end vi er det i dag.

Men jeg vil gerne understrege, at det efter min opfattelse må være dansk politik — ikke mindst af hensyn til danske erhverv — at få så hurtig en afgørelse som muligt, og hermed tænker jeg især på at få en så hurtig politisk afgørelse som muligt. Det, der er det væsentlige, er jo ikke, at man får fastlagt eventuelle overgangsbestemmelser i alle detaljer, før man klargør sin stilling. Det afgørende er, at man får en politisk beslutning, der siger: det er det, England vil; det er det, vi vil; det er det, Norge vil; det er det, Sverige vil — og så kan vi overlade det til embedsmændene at finde ud af, hvordan de forskellige detaljer skal ordnes. Det var den måde, fællesskaberne blev skabt på. Jeg tror, det vil være hensigtsmæssigt, hvis vi så hurtigt som muligt kan nå til den politiske afklaring, så vore erhverv, så vi alle sammen ved, hvad vi har at regne med, når vi skal drøfte vor lovgivning i de kommende år. Jeg håber i hvert fald, at en hurtig afgørelse ikke må sinkes — det er jeg